

Životopis Jana Holíka

Pan Jan Holík se narodil na hospodářství ve Vlašimi jako druhé dítě Antonína a Vincencie Holíkových. Měl dva sourozence, starší sestru Květu a mladšího bratra Tondu. Jeho rodina se několikrát stěhovala a než se Jan narodil, rodiče koupili hospodářství ve Vlašimi. Jeho otec ale nebyl dobrým hospodářem, a jelikož byl furiantské a výbušné povahy manželství nevydrželo a Janovi rodiče se rozešli.

Nejdříve bydlel s maminkou a sourozenci v Sedlčanech, pak odjeli do Krásné Hory a odtud zpět do Vlašimi. Ve Vlašimi začal Jan chodit do měšťanky a v roce 1939 zažil obsazení země a příchod uprchlíků z pohraničí.

Po ukončení měšťanky se Jan učil na pekaře a pak na truhláře. Z obou učení však utekl. V roce 1941 se dal k dálkové plavbě a na svou první cestu do Hamburku. Když se vracel ze své druhé cesty, z Berlína, dostal v Praze týdenní dovolenou. Dovolenu přetáhl o 14 dnů a byl kvůli tomu zařazen do registru úřadu práce.

V Praze se Jan potuloval a bydlel u příbuzných. Po nějakém čase odjel za otcem do Rožďalovic, kde se nechal zaměstnat v zemědělství. Tam by býval mohl zůstat do konce války, kdyby se úřadům neprozradil tím, že si zažádal o tabáčky, které chtěl pro otce. (Tabáčky byly lístky na tabák). Úřady jej za to poslaly do Ostravských dolů.

Po nějakém čase v Ostravě přestal Jan chodit na šichty. A jelikož nebyli v lágru moc hlídání procházelo mu to. Když se jeho maminka dozvěděla, že je v Ostravě, přimluvila se u plavby, aby se mohl vrátit zpět. U plavby však zase zjistili, že je vedený jako nezvěstný už i v Ostravě a nechtěli ho. Doma si tedy všichni mysleli, že Jan jel do Hamburku, zatím co se Jan znovu potuloval a bydlel u příbuzných v Praze, Chobotu a na Vlašimsku. Maminka se ale všechno po roce zase dozvěděla a přes přátele dostala Janovu pracovní knížku z Ostravy pryč a vše se dalo do pořádku. Jan zase začal legitimně existovat. To mělo za následek, že z říše přišel rozkaz k jeho totálnímu nasazení do Německa. A s tím už žádná protekce pomoci nemohla.

Dne 3. února 1944 nastoupil Jan do transportu směr Lipsko. Spolu s ním jelo do Lipska 480 jeho vrstevníků, chlapců i dívek. Němci s nimi nakládali velmi dobře, protože to byli protektorátní občané a „přeškolení“. Tedy kvalifikovaná síla. Zde Jan Holík pracoval v místní továrně na výrobu letadel a motorů.

Velké nebezpečí představovaly nálety spojenců. Zatím vždy letadla lágr jen přelétla a nebombardovala. 20. února 1944 byl uskutečněn velký nálet na Lipsko a zasažen byl i český lágr. Češi byli zasypaní v krytu, a když se konečně dostali ven, začaly kolem nich vybuchovat časované bomby. V té apokalypse zachránil Jan dívku s poraněným břichem od střepiny.

Po náletu byl celý český lágr zničen a tak u sebe Čechy ubytovali Poláci. V tu dobu dostal Jan akutní zápal mozkových blan. Nemoc byla vážná ale Jan se z ní po čtyřech měsících dostal. Pak byl Jan třikrát přesunut na nucené nasazení na jiné místo než se v listopadu 1944 dostal do zbrojovky domů- do Vlašimi.

Po válce ještě chvíli pracoval ve zbrojovce, v roce 1946 nastoupil na vojnu a pak se vrátil k dálkové plavbě. Jako lodník jezdil do Německa do konce 60. let kdy si zažádal o přeložení k tuzemské plavbě,

protože se oženil a čekal s manželkou rodinu. Do důchodu odešel pan Holík v 75. letech a nyní si užívá své rodiny a pobytu na chalupě.